

Selen Baranoğlu

—
Deneme
—

Bazı Yaralar Yararlıdır

Selen Baranoğlu, 1983 yılının Nisan ayında Adana’da dünyaya geldi. Anadolu Öğretmen Lisesi’nden sonra ODTÜ Eğitim Fakültesi, Yabancı Dil Eğitimi Bölümü’nden mezun oldu. Ardından yine ODTÜ’de İngiliz Edebiyatı Bölümü’nde yüksek lisansını tamamladı. 2021 yılında Cambridge Üniversitesi Judge İşletme Okulu’nda “Döngüsel Ekonomi ve Sürdürülebilirlik” eğitimini aldı. Aynı yıl ADLER Uluslararası Koçluk okulundan mezun oldu. İki çocuk annesi olan Baranoğlu, akademisyenlik ve kurumsal eğitmenlik de yapmaktadır.

İlk kitabı *Basit ve Mutlu Yaşam* ile okurlarına sade, üretken ve keyifli bir yaşamın kapılarını araladıktan sonra *Bana Bi Sade* ve *Sınırları Aşmak* kitaplarıyla okurlarını bilinçli tüketimle tanıştırdı. Gerek sosyal medyada gerek kitaplarında insanın eşya ile ilişkisi üzerinde duran Selen Baranoğlu, çocuklar için de *Okyanusu Gezen Kırmızı* ve *Sıkıntı Yok* kitaplarını yazdı.

Bireysel çabayı toplumsal iyileşmenin en önemli etmenlerinden biri olarak gören Baranoğlu, başlattığı Durma Çabala hareketiyle insanları toplumdan uzak tutan ve bireyselliğe hapseden bir kişisel gelişim yerine, insanı da toplumun bir parçası olarak gören bir yaklaşımı savunuyor.

DOĞAN KİTAP VE DOĞAN NOVUS TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırları Aşmak
Basit ve Mutlu Yaşam

BAZI YARALAR YARARLIDIR

Yazan: Selen Baranoğlu

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2024 / ISBN 978-625-8004-84-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi

Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12

Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bazı Yaralar Yararlıdır

Selen Baranoğlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Teşekkür	9
Kendi Vaktini Bekleyen Kitap.....	11
Merhaba içimdeki deniz.....	13
Bazı yaralar yararlıdır, buna inan	16
HUZURSUZLUK	19
Bitmeyen senaryolar, sonsuz olasılıklar	25
Mağduriyet mağdurları	28
Aradığınız seçeneklere şu anda ulaşamıyor	30
Geçmişin gücü adına	35
Ona göre mi? Buna göre mi? Göz göre göre mi?.....	38
UYAN	41
Özne olmaktan korkuyorsan nesne olmaya mahkûmsun	46
Aylak Adam.....	49
Hazır kalıplar ayrıntılardan yoksundur	53
Kendini bırakıp başkalarını taşıma	56
TARUMAR	59
Bedelini ödemekten kaçtığın şeyler sana daha pahalıya mal olur65	
Vazgeçemediklerinin kölesi olursun.....	69
Çok seviyordum Hâkim Bey	71
Kandıramazsın beni.....	74
KAYIP SÖZCÜKLER	77
Her susuş bir sesleniştir	82
Kelimeler bazı anlamlara gelmiyor	85
Sabret, sabret, az daha sabret	88

AKUT KALP ZEHİRLENMESİ	91
Senaryo kötü, oyuncular Oscarlık	99
Nereye gitmek istediğini bilmiyorsan	
hangi yoldan yürüdüğünün önemi yok.....	102
Mükemmel mi? O da ne?	106
Kendinden mahrum kalma	110
 DAVETSİZ MİSAFİR.....	113
Sen dur, bahanemi ben bulurum	120
Bana bakın, beni beğenin, beni onaylayın, beni sevin.....	123
Bekledim de gelmedin –çaba üzerine	126
 SEMRA	129
İçinde aşk var.....	136
Kâğıt kesiği.....	140
 AYRIŞMA BOYASI.....	143
Hoşgörü geliştirme merkezi.....	149
Özür kabul edildi, erişim reddedildi	153
Az öte git	157
 YEŞİL SERAMİK SAKSIDAKİ SUKULENT	161
Sevme eylemi.....	168
Bırak boş kalsın	171
 NEŞEMİ KAYBETTİM, HÜKÜMSÜZDÜR.....	173
Bulantı.....	181
Yaşamak şakaya gelmez.....	184

Teşekkür

Sevgili geçmiş,

Yaşattığın her türlü anı, mutluluk ve acı için öncelikle sana teşekkürü bir borç bilirim. Üzerimdeki emeğin bütünsel olarak çok büyük ve derin. Bugün bu kitap varsa en çok da senin sayende var. Sen de iyi ki varsın.

Ayrıca hayatıma giren, kalan, dayanamayıp çıkan, gitmekten kendini alıkoyamayan, varmış gibi yapan ama aslında olmayan, ağlatan, kahkahalarla güldüren, gülümseten, beni yollara düşüren, beni yolumdan eden, bana hayatımı sorgulatan, uykularımı kaçırıp iştahımı kesen, sözcüklerimi boğazıma dizip yeri geldiğinde de ayaklarımı yerden kesen herkese sonsuz minnet duyuyorum. Siz olmasaydınız, ben olmazdım.

Teşekkürler.

Kendi Vaktini Bekleyen Kitap

Bazen bir bütünün tüm parçaları farklı farklı yerlerde toprağa temas eder ve oralarda yeşerir, büyür, serpilir. Her bir parça başka bir şehirde, farklı bir kıyıda, farklı bir evde, farklı bir ruhta, desende, seste, görüntüde olur. Sonra bir gün bir şey olur ve tüm dağınık parçalar bir araya toplanmaya ve birbirine çekilmeye başlar. Bir gün bir şey olur ve o parçalar gözüne kocaman bir bütünün anlamlı detayları olarak gözükür ve hepsi bir araya toplandığında bir süredir aradığın, nerede diye bakındığın cevabı sana sunar.

İşte bu kitabı yazmaya başlayışım da bu şekilde oldu. Uzun zamandır içimde doldurduklarım beni bir gün masaya oturttu heyecanla yine. Zihnimde ayrı ayrı duran parçalar bir bütüne hizmet edencesine bir araya toplandılar ve birbirlerine çekildiler. Bir doğum süreci gibi ilerledi her şey; içimde beslediklerimin dışarıya çıkmaya hazırlanması gibi, küçük sancılarla kalemi elime alışıma ve gitgide doğuma doğru ilerleyen bir süreç. Ayrı defterlerde, dosyalarda duran öyküler burada bir bütün halinde birbirlerine bağlandılar, söyleyeceklerime anlam kattılar. Zihnimin bir köşesinde demlenmeye bıraktığım düşünceler oldular, kitabın tüm çerçevesini çıkarttılar.

Profesyonel koçluk eğitimi aldığım dönemde, sınıf içinde bir çalışma yapıyorduk. Bu çalışmaya göre herkes geleceğe bir kitap

hazırlayacaktı. Başlığını, kapak tasarımını, içindekileri tek tek düşünmemiz ve sonrasında da hepsi için kendimize sordüğümüz “Neden” sorusuna cevap vermemiz ve bunu sınıfa anlatmamız gerekiyordu. Bu sıralarda ise benim zihnimin bir köşesinde *Sınırları Aşmak* kitabım için planladığımız bir imza etkinliği vardı ve yeni kitap çıkarma düşüncesine ayıracak zihinsel enerjide olmadığımı düşünüyordum fakat sınıf içi etkinliğe de katılmam gerektiği için odaklanıp düşünmeye başladım konu üzerine.

İlk önce aklıma, bilgisayarımda duran ve zamanında çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlanmış kısa öykülerim ve denemelerim geldi. Ardından çeşitli defterlere karaladığım yazıları düşündüm. Sonra önümde açık duran bilgisayarımın masaüstünde, üzerinde “devam eden kitap projeleri” yazan klasöre takıldı gözüm. İçinde başlamış olduğum ve tamamlanmayı bekleyen dört farklı kitap dosyası vardı. Sınıf etkinliğini bitirmem için sürem daralıyordu. O günlerde içinde bulunduğum hayat gerçekliği ve ruhsal durumuma göre içimden en çok geçirdiğim cümle “olanın hayrına inan” cümlesi idi. Sonra birden kitabın başlığı, kapağı, içeriği gözümde canlanmaya başladı ve hızlıca önümde kâğıda bir şeyler karalayıp sınıfa sundum. O sunum sırasında herkese henüz ortada olmayan bu kitabı anlattım, detaylarını verdim, üzerine yorumlar yaptık ve o an bu kitabın gerçekten ortaya çıkması gerektiğine inandım.

İşte bu yüzden, bu kitabın kendi zamanını seçtiğini düşünüyorum bir yerde. Pek çok duyguyu aynı anda yaşayarak yazdığım bir kitap oldu. Kitabın adını üç kere değiştirdim yazma sürecinde ama kitabın kişiliği değişmedi. Kitabın ana vurgusu geçmiş üzerine.

Geçmiş ayağına bağ olmuş bir pranga gibi değil, şimdiyi ve geleceği okumanı sağlayan bir rehber gibi görmenin mümkün olduğuna inanıyorum. Nasıl ki bir ulusun tarihi onun kimliğini ve geleceğini şekillendiriyor ve toplumsal hafızasını yok sayan toplumlar yozlaşmaya başlıyorsa, kendi bireysel tarihimiz de bizim kim olduğumuzu ve buna bağlı olarak başımıza gelecekleri şekillendiriyor. Kendi bireysel tarihini yok sayan insanlar ise hafızasını kaybetmiş olarak akıntıya kapılıp yok oluyor.

Bu kitapta büyük harflerle yazılmış iddialı flaş cümleler yok. Bu kitaptaki sözcükler bağırıyor. Bu kitap geçmişte yaşadıklarını ve bunlara bağlı aldığı yaraları, müstakbel doğum izleri olarak görmene vesile olabilir dingin ve yavaş bir şekilde. Geçmişin izlerini bir mağduriyet timsali olarak taşımaktan vazgeçeceksin belki de. Belki de geçmişindeki seni, sürekli suçlamak yerine ona içten içe minnet duymaya başlayacaksın, kim bilir? Ve kitabı kapatırken ardında bıraktıklarına, yitirdiklerine, kazandıklarına, kaçındıklarına yeni bir bakış açısıyla bakmaya başlayacaksın.

Hayattaki tecrübelerimizin sonucunda elde edeceğimizi düşündüğümüz her şeyi aslında süreçte demlenerek kazanıyor, kendimize katıyoruz. Bunu fark edebilmek, hayatı hedef ve skor odaklı yaşama halinden çıkartıyor bizi. Yolda kazandıklarına şükredebildiğinde yolun sonuna varmanın önemi de kalmıyor. Savunmacı ve korumacı halden meraklı ve açık hale geçiyorsun sürecin önemini anladığında. O zaman tüm pişmanlıklarını “iyi ki”lerle, keşkellerini de şükürlerle değiştirebiliyorsun.

Ortaya çıkmak için kendi zamanını seçen bu kitap, bir “oku-uygula” kitabı değil. Bu bir “sorulara cevap bulma” kitabı da değil. Bu, kendi sorularını oluşturma kitabı. Kısa öykülerle denemelerin, kurguyla gerçeğin iç içe geçip bir bütün oluşturduğu bir kitap bu.

Unutma ki yol sana özgü ve asıl yolcu sensin. Bu kitap senin yolunda bir eşlikçi olabilir ama yolu yine sen yürüyeceksin kendi hızında, kendi seçimlerinle ve seçimlerinin getirdiği yeni kararlarla.

Merhaba içimdeki deniz

Küçükken her insanın içinde deniz olduğuna inanırdım. Yaz aylarını denizin içinde, deniz kokusuyla, deniz sesiyle geçiren bir çocuktum. Yazlık evimizin bulunduğu sitenin önü denize açıyordu ve ben o denizi hep içimde taşıyordum; çünkü kaygılandığım ve korktuğum her zaman bana geri döneceğim bir kucak açıyordu o deniz. Çocukken en büyük korkularımdan biri ise dışıya gitmekti. O kocaman deri koltuğa oturup, ismini ve cismini bilmedi-

ğim bilumum metal kesici aletlerle dolu bir standın önünde ağzımı kocaman açmak hayatımın kâbusuydu. Gittiğim dişçinin bir aile dostumuz olması gerçeği de korkumu hiç azaltmazdı. O koltuğa her oturduğumda babam yanımda durur ve elimi tutardı. Tabii bu durum bir gün sekteye uğradı. O gün bir işi olduğu için, beni dişçiye bırakıp gitmesi gerekiyordu babamın. Korkum daha da büyümüştü, çünkü ilk defa tek başıma o koltuğa oturacaktım ve bırak yanımda olup elimi tutmayı, bekleme salonunda bile olmayacaktı babam. “Karnım ağrıyor, midem bulanıyor” dedim babama. O da bana şöyle dedi: “O koltuğa oturduğunda derin bir nefes al ve gözlerini kapat, seni en çok rahatlatan şeyi düşün, nedir o?”

“Yazlığa, denize gitmek.”

“O zaman gözlerini kapatıp, denizi düşün, o koltukta ne olursa olsun kısa bir süre sonra yaz tatilinin geleceğini ve denize gireceğini düşün.”

Gerçekten de gözlerimi kapatıp denizi hayal ettim o gün ve hiçbir şey korktuğum kadar kötü olmadı. İçimdeki deniz o günden sonra hep orada kaldı, hep aynı görsel ile zihnimde durmaya devam etti ve ben ne zaman korkutucu ve kaygılandırıcı bir süreçten geçeceğimin farkına varsam, gözümün önüne hep o denizi getirdim. O denizi zihnimde oynatmak benim için “bu da gelecek” demenin en net yoluydu.

Büyüdüğümde de pek bir şey değişmedi, zihnimdeki aynı görüntü hâlâ duruyor. Ne kadar fırtına yaşarsam yaşayayım her şeyin bir gün dinginleşip yoluna gireceğine ama bunun için önce o fırtınaya göğüs germem gerektiğine inanıyorum.

Küçük bir çocukken beni rahatlatan deniz, büyüdüğümde bana neleri yapabileceğimi hatırlatan bir sembole dönüştü. Çoğu zaman bir hayat geçip gider, o denizin içindeki varlığının farkına bile varmadan. Öte yandan içindeki denize bir kere de olsa ulaşabilmişsen şayet, şanslısın.

Hayat bir yol serüveni. Bu serüvende bir gün bir şey olur ve minicik bir damla sana içinde taşıdığı o büyük denizi yeniden

fark ettirir, yeniden hatırlatır. Deniz oradadır; içinde kendine özgü tüm çeşitliliğiyle, maviden laciverte, yeşilden camgöbeğine, turkuaza kadar değişen derinliklerinin renkleriyle o denizi içinde taşırsın. Deniz seni rahatlatan inancındır, deniz alternatif yollar bulmanı sağlayan yaratıcılığıdır, hayal gücündür, sana özgü olan potansiyelindir. Deniz dışarıdan gelen değil, senin içinde olandır zaten. O senin derinliğın, senin bilgeliğın, senin renklerindir. Buradaki asıl güzellik onu fark edip içindeki zenginliğe dalabilmekte aslında. Yani içinde taşıdıklarınla tanışabilmekte asıl mesele.

İçindeki denizin ihtişamını ve gücünü fark ettiğın an kendi kapasitesini fark ettiğın andır. Bu farkındalıktan sonra nasıl yaşamak istiyorsan o yolları döşersin önüne. İsteddiğinde koşarsın, yorulur-san kimseye sormadan “pat” diye duruverirsin yolun ortasında, bazen yavaşlarsın sadece, bazense hızla yürürsün. Devam edersin yani kendi yolunda ve hep kendi hızında.

O yolda sana eşlik etmek isteyenler çıkar mutlaka, bazen de sen istersin sana eşlik edilmesini. Kimileri bir noktaya kadar yol arkadaşlığı yapar sana, kimileri çok kısa bir süre yürür seninle, kimileri çok uzunca bir süre yanında kalır. Bu zamanlarda eşlikçilerinden bazıları yoldaki çukurları, önündeki engelleri, taşları, su birikintilerini gösterir sana. Bazıları yolunun ne kadar eşsiz olduğunu fark ettirir. Bazıları zorlar seni; kalbini yorar, yolun güzelliğine odaklanmaktan seni alıkoyar ama onlar da öğretir. Bazıları ise senin daha fazlasını keşfetmeni sağlar o yolda. Bazılarının hemen gitmesini istersin yanından, bazılarıyla ömür boyu yürümek istersin. Fakat o yolun asıl yolcusu sensindir ve o yol senin yolundur, sana özel, seninle müstesna.

Bu kitabı yazma sürecinde pek çok yol dönemecinden geçtim, önüme çıkan her yol ayrımındaki işaretleri okumayı öğrendim ve hayatta hiçbir şeyin tesadüf olmadığına daha da çok inanmaya başladım. Olanı görmek ile olanı yorumlamak arasındaki farkı kavradım. İnsanın en büyük manipölasyona kontrol edemediğı zihni tarafından maruz kaldığını anladım.

Hepimiz önümüze çıkanları kendi yaşantılarımızın, görüp geçirdiklerimizin, başımıza gelenlerin, geçmişte aldığımız yaraların ve madalyaların etkisiyle yorumluyoruz. Sen ne yaşadıysan, yaşadıklarından sana ne kaldıysa ve senden geriye ne bıraktılarsa onunla görür ve anlamlandırırsın olanı. Çok güvendiğin biri tarafından sarsıldıysa güvenin mesela, her yeni ilişkiye güvensizlikle başlayabilir, bu konuda önyargılarınınla hareket edebilirsin. Küçük bir çocukken annene hiç sarılmadıysan, kendi çocuğuna sarılmak sana önemsiz ve gereksiz gelebilir. Ve sana sarıldığında evladın, bunun ne anlama geldiği hakkında kafan karışabilir. İşte bu yüzden geçmişin ve onu yanında nasıl taşıdığın çok önemli yaşam yolculuğunda. Aynı resme bakıp birbirinden tamamen farklı şeyler görüyorsak, bunda yaşanmışlıklarımızın payı hiç de azımsanamaz.

Bazı yaralar yararlıdır, buna inan

Yaşamak başlı başına bir kişisel tarih oluşturma süreci. Zaman, hepimiz için evrensel bir doğrulukta sürse de yani bir yıl hepimiz için 365 gün, bir gün hepimiz için 24 saat, bir saat hepimiz için 60 dakika olsa da yaşadıklarımızın niteliğiyle o ortak evrensel doğrulukdaki zaman dilimleri bir sürü farklı şekle bürünür. Bazen bir yılı on yıl gibi hissedersin. Bazen sadece bir gün sana geçmek bilmeyen koca bir ay gibi gelir. Bazen bir saat bitmek bilmez, uzadıkça uzar. Bazense o bir saatin bir dakika gibi geçtiğine yemin edebilirsin. Tüm bunların hepsi neyi nasıl yaşadığın ve algıladığınla birebir ilgili. Mesela mutluyken, yanında sevdiğin biri varken genelde zaman su gibi akıp geçer, üzgün veya kaygılıyken bir türlü geçmek bilmez.

Dolayısıyla bir konu hakkındaki görüşünü yaşadıkların ve onları zihninde anlamlandırma şeklin oluşturur. Trafikte sıkışıp kaldığında eğer bir yere yetişmek üzere yola çıkmışsan, bu seni oldukça strese sokar. Öte yandan, acelenin olmadığı keyifli bir günde sevdiğinin ellerini tutarak trafikte sıkışıp kalmak hoşuna bile gidebilir. Yaşanan aynı durumlar bambaşka izler bırakabilir her insanın ruhuna.

İşte geçmişİ algılama şeklimiz de böyle oluyor tam olarak, eğer yaşadıklarımızdan bir şeyler öğrenebilmişsek geçmişİ güzel yâd edebiliyoruz, aksi halde ona öfke duyuyor, ona sırtımızı çeviriyoruz bir hışımla.

Peki bu durumda geçmiş gerçekten de adı gibi geçip giden mi? Pek de öyle değil aslında. “Her şeyi ardında bırak” sözü bana her zaman gerçek dışı bir dünyaya ait yapay bir cümle gibi gelmiştir. Her şeyi ardında bırakamazsın ve açılan yaralarını, üzerlerine yapıştırdığın renkli yara bantlarıyla gizleyerek yok edemezsin; zaten bunun için de uğraşmamalısın. Bu, kendini inkâr etmek olur bir yerde. Geçmişe takılıp kalmak değil onu iyi okumak asıl mühim olan.

Geçmiş, insanın bugününü ve yarınını açığa vuran bir turnusol kâğıdı, kalpte biriken tüm pişmanlıkların ve keşkelerin anavatanı. Kazanılan tüm zaferlerin ve yaşanan tüm yenilgilerin merkez üssü. Geçmiş, temize çekilemeyen her acının, unutulamayan her anının, affedilemeyen her kırıklığın verimli toprağı. Geçmiş, ruhumuzda taşıdığımız tüm hasarların alındığı muharebe alanı. Geçmiş ardında bırakıp bitti, geçti gitti diyebileceğin ve bir daha hiç uğramayacağını düşündüğün bir durak değil, varlığını şu an dahi her an hissedeceğin, sana ait, senden bir parça. Tıpkı ellerin gibi.

Şimdi rahat ve sessiz bir yere geçsen mesela. Belki fonda da sevdiğin dingin bir müzik eşlik eder sana. Dursan biraz öylece. Biraz nefes alsan derin derin. Sonra ellerine baksan. Önüne arkasına, sağına soluna, tırnaklarına, tırnak etlerine, parmaklarına baksan. Ellerin ne söyler sana geçmişinle ilgili? Belki kopartılmış tırnak etlerin veya yenmiş tırnakların var. Ne der onlar sana konuşabilecekler? Ellerin geçmişinden neleri taşıyor şimdiye? Belki ellerinin üzerinde küçük lekeler var, belki birkaç iz görüyorsun. Belki bir deformasyon, belki belli belirsiz, belki de şiddetli bir titreme var ellerinde. Geçmişin orada işte. Ellerin sana geçmişinle ilgili çok uzun cümleler kurabilir. Dikkatle bakarsan ellerin sana tüm geçmişini hatırlatabilir çünkü ellerin yanında taşıdığın geçmişindir. Dokunduklarının, sana dokunanların hepsi oradadır.

“Bu kitap geçmişte yaşadıklarını ve bunlara bağlı aldığın yaraları, müstakbel doğum izleri olarak görmene vesile olabilir, dingin ve yavaş bir şekilde. Geçmişin izlerini bir mağduriyet timsali olarak taşımaktan vazgeçeceksin belki de. Belki de geçmişindeki seni sürekli suçlamak yerine ona içten içe minnet duymaya başlayacaksın, kim bilir? Ve kitabı kapatırken ardında bıraktıklarına, yitirdiklerine, kazandıklarına, kaçındıklarına yeni bir bakış açısıyla bakmaya başlayacaksın.”

Geçmiş bir daha ayak basmayacağımız uzak bir ülke midir? Yoksa bizi var eden, büyüten, besleyen, kimi zaman acıtan kimi zaman yaralarımızı saran anayurdumuz mudur? Dizkapaklarımızdaki çocukluk sızısını, bazen boşluğu tutan elimizi, kırılan kalbimizi, suya düşen hayallerimizi, olmamışlıklarımızı, yaşanmamışlıklarımızı ardımızda bırakıp kendimizi var edebilir miyiz? “Geçmiş benim” demeden güçlü olmak mümkün mü?

Selen Baranoğlu öyküler üzerinden, en gizli yaralarımızla konuşuyor, bizi biz yapan, güçlendiren, her adımda daha insan kılan yaralarımızla. Çünkü, şairin de dediği gibi *Bazı Yaralar Yararlıdır.*

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8004-84-7

9 786258 004847

Doğan
novus